

“मीठे बच्चे- शान्ति चाहन्छौ भने अशरीरी बन, यस देह-भानमा आउनाले नै अशान्ति हुन्छ, त्यसैले आफ्नो स्वधर्ममा स्थित होऊ ।

प्रश्न:- यथार्थ याद के हो ? यादको समयमा कुन कुराको विशेष ध्यान हुनुपर्छ ?

उत्तर:- आफूलाई यस देहबाट भिन्न आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नु- यही यथार्थ याद हो । कुनै पनि देह याद नआओस्, यो ध्यान राख्न आवश्यक छ । यादमा रहनको लागि ज्ञानको नशा चढेको हुनुपर्छ, बुद्धिमा रहोस्- बाबाले हामीलाई सारा विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ, हामी सारा समुद्र, सारा पृथ्वीको मालिक बन्छौं ।

गीत:- तुम्हें पाके हमने जहाँ पा लिया... ।

ओम् शान्ति । ओम्को अर्थ नै हो अहम्, म आत्मा । फेरि मानिसहरूले सम्झन्छन्- ओम् अर्थात् भगवान्, तर यस्तो त हुँदै होइन । ओम् अर्थात् म आत्मा, मेरो यो शरीर हो । ओम् शान्ति भन्ने गर्छन् नि । अहम् आत्माको स्वधर्म हो शान्त । आत्माले आफ्नो परिचय दिन्छ । मानिसहरू ओम् शान्ति त भन्छन् तर ओम्को अर्थ कसैले पनि जान्दैनन् । ओम् शान्ति अक्षर राम्रो छ । हामी आत्मा हौं, हाम्रो स्वधर्म शान्त हो । हामी आत्मा शान्तिधामका निवासी हौं । कति सरल अर्थ छ । कुनै लम्बा चौडा गफ छैन । यस बेलाका मानिसहरू यति पनि जान्दैनन्- अहिले नयाँ दुनियाँ हो वा पुरानो दुनियाँ हो ? नयाँ दुनियाँ फेरि कहिले पुरानो हुन्छ, पुरानोबाट नयाँ दुनियाँ फेरि कहिले बन्छ- यो कसैले पनि जान्दैनन् । दुनियाँ नयाँ कहिले हुन्छ र फेरि पुरानो कसरी हुन्छ, यो कसैसँग पनि सोध्ने हो भने कसैले बताउन सक्दैनन् । अहिले त कलियुग पुरानो दुनियाँ हो । नयाँ दुनियाँ सत्ययुगलाई भनिन्छ । नयाँलाई फेरि पुरानो बन्न कति वर्ष लाग्छ ? यो पनि कसैले जान्दैनन् । मानिस भएर यति पनि जान्दैनन् । त्यसैले तिनलाई भनिन्छ- जनावरभन्दा पनि गए गुज्रेको । पशुले त आफूलाई केही पनि भन्दैनन्, मानिसले भन्दछ- हामी पतित हौं, हे पतित पावन आउनुहोस् । तर उहाँलाई कति पनि जान्दैनन् । पावन अक्षर कति राम्रो छ । पावन दुनियाँ स्वर्ग नयाँ दुनियाँ नै हुन्छ । चित्र पनि देवताहरूकै हुन् तर कसैले पनि बुझ्दैनन्, यी लक्ष्मी नारायण नयाँ पावन दुनियाँका मालिक हुन् । यी सबै कुरा बेहदका बाबाले नै बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ । नयाँ दुनियाँ स्वर्गलाई भनिन्छ । देवताहरूलाई भनिन्छ स्वर्गवासी । अहिले त पुरानो दुनियाँ हो नर्क । यहाँका मानिसहरू हुन् नर्कवासी । कोही मन्यो भने भनिन्छ स्वर्गवासी भयो, मतलब यहाँ नर्कवासी थियो । हिसाबले भनि पनि दिन्छन् । वास्तवमा यो नर्क ठहरियो तर ‘तिमी नर्कवासी हौ’ भन्ने हो भने रिसाउँछन् । बाबा सम्झाउनु हुन्छ- हेर्दा त मानिसै देखिन्छ, अनुहार मानिसकै छ तर स्वभाव बाँदरको जस्तो छ । यस्तो पनि गायन गरिएको छ नि । आफू पनि मन्दिरहरूमा गएर देवताहरूको अगाडि गाउँछन्- हजुर सर्व गुण सम्पन्न... आफ्नो लागि के भन्छन् ? हामी पापी, नीच हौं । तर सिधै ‘तिमी विकारी हौ’ मन्यो भने रिसाउँछन् । यसैले बाबा केवल बच्चाहरूसँग मात्रै कुरा गर्नु हुन्छ, सम्झाउनु हुन्छ । बाहिरका मानिसहरूसँग कुरा गर्नु हुन्न किनकि कलियुगी मानिसहरू हुन् नर्कवासी । अहिले तिमीहरू हौ संगमयुगवासी । तिमी पवित्र बनिरहेछौ । जान्दछौ- ब्राह्मणहरूलाई शिवबाबाले पढाउनु हुन्छ । उहाँ पतितलाई पावन बनाउनेवाला हुनुहुन्छ । हामी सबै आत्माहरूलाई लैजानको लागि बाबा आउनु भएको छ । कति सरल कुरा छ । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, तिमी आत्माहरू शान्तिधामबाट आएका हौ पार्ट खेलन । यस दुःखधाममा सबै दुःखी छन्, त्यसैले भन्दछन्- मनलाई शान्ति कसरी हुन्छ ? यस्तो भन्दैनन्- आत्मालाई शान्ति कसरी हुन्छ ? तिमीले त भन्छौ नि ओम् शान्ति । मेरो स्वधर्म हो शान्ति । फेरि शान्ति किन माग्छौ ? आफू आत्मा हुँ भन्ने कुरा बिर्सेर देह अभिमानमा आउँछौ । आत्माहरू त शान्तिधामका निवासी हुन् । फेरि यहाँ शान्ति कहाँबाट पाइन्छ ? अशरीरी भएमा नै शान्ति हुन्छ । शरीरको साथमा आत्मा छ भने त्यसलाई बोल्न र हिँडडुल पनि अवश्य गर्नु पर्छ । हामी आत्माहरू यहाँ शान्तिधामबाट पार्ट बजाउनको लागि आएका हौं । रावण नै हाम्रो दुश्मन हो, यो कसैले पनि बुझ्दै बुझ्दैनन् । यो रावण कहिलेदेखि दुश्मन बनेको हो । यो पनि कसैले जान्दैनन् । ठूला ठूला विद्वान पण्डित आदि एउटैले पनि

रावण को हो ? यो कुरा जान्दैनन्, जसको हामी पुतला बनाएर जलाउँछौं । जन्म जन्मान्तरदेखि जलाउँदै आएका छौं, फेरि पनि केही थाहा छैन । ‘रावण को हो ?’ कसैसँग पनि सोध्ने हो भने भन्नेछन्— यी सबै त कल्पनाका कुरा हुन् । जानेकै छैनन् भने के उत्तर देऊन् ? शास्त्रहरूमा पनि उल्लेख छ नि— हे रामजी संसार बनेकै छैन । यो सबै कल्पना हो । धेरैले यस्तो भन्छन् । अब कल्पनाको अर्थ के हो ? भन्दछन्— यो सबै संकल्पको दुनियाँ हो । जस्तो जस्तो संकल्प गर्छ त्यस्तै हुन्छ, अर्थ बुझ्दैनन् । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ । कसैले त राम्रोसँग बुझ्छन्, कसैले केही पनि बुझ्दैनन् । जस्तो राम्रोसँग बुझ्छन् उनीहरूलाई सगे (आफ्नै) भनिन्छ र जस्तो बुझ्दैनन् उनीहरू लगे अर्थात् सौतेला भए । अब सौतेलाहरूलाई त वारिस बनाइदैन नि । बाबाको साथमा मातेला पनि छन् र सौतेला पनि छन् । मातेला बच्चाहरू त बाबाको श्रीमत अनुसार पूरै चल्छन्, सौतेलाहरू चल्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यिनीहरू मेरो मत अनुसार चल्दैनन्, रावणको मत अनुसार चल्छन् । राम र रावण दुई अक्षर छन्, राम राज्य र रावण राज्य । अहिले हो संगम । बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यी सबै ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरूले शिवबाबासँग वर्सा लिइरहेछन्, तिमी पनि लिन्छौ ? श्रीमत अनुसार चल्छौ ? भन्नेछन्— कुनचाहिँ मत ? बाबा श्रीमत दिनुहुन्छ— पवित्र बन । उनीहरूले भन्छन्— हामी त पवित्र रहन्छौं फेरि पतिले मानेनन् भने मैले कस्लाई मान्ने ? उनी त हाम्रा पति परमेश्वर हुन् किनकि भारतवर्षमा पति नै तिम्रो गुरु, ईश्वर आदि सबैथोक हो भनेर सिकाइन्छ । तर यस्तो कसैले सम्झ्दैनन् । त्यतिबेला त हुन्छ भन्छन्, तर केही पनि मान्दैनन् । फेरि पनि गुरुकहाँ र मन्दिरहरूमा गई नै रहन्छन् । पति भन्छन्— तिमी बाहिर नजाऊ, म रामको मूर्ति तिम्रो लागि घरमै ल्याएर राखिदिन्छु । फेरि उनलाई अयोध्या आदितिर गएर किन भड्किनुहुन्छ भनियो भने मान्दै मान्दैनन् । यो हो भक्ति मार्गको धक्का । उनीहरू अवश्य धक्का खान्छन्, कहिल्यै पनि मान्दैनन् । सम्झन्छन्— त्यो त उनीहरूको मन्दिर हो । अरे, तिमीलाई रामको याद गर्नु छ न कि मन्दिरको ? तर कुरै बुझ्दैनन् । बाबा सम्झाउनु हुन्छ— भक्तिमार्गमा भन्दछन् पनि— हे भगवान ! आएर हामीलाई सद्गति दिनुहोस्, किनकि उहाँ एउटै मात्र सबैका सद्गतिदाता हुनुहुन्छ । अच्छा, उहाँ कहिले आउनु हुन्छ, यो पनि कसैलाई थाहा छैन ।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ— रावण नै तिम्रो दुश्मन हो । रावण त अनौठो छ, जस्लाई जलाउँदै आइएको छ तर मर्दै मर्दैन । रावण के चिज हो, यो कसैले पनि जान्दैनन् । अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— हामीलाई बेहदका बाबाबाट वर्सा मिल्छ । शिव जयन्ती मनाउँछन् तर शिवलाई कसैले पनि जान्दैनन् । सरकारलाई पनि तिमी सम्झाउँछौ । शिव त भगवान हुनुहुन्छ, उहाँ कल्प कल्प आएर भारतलाई नर्कवासीवाट स्वर्गवासी, बेगरबाट प्रिन्स बनाउनु हुन्छ । पतितलाई पावन बनाउनु हुन्छ । उहाँ नै सबैको सद्गतिदाता हुनुहुन्छ । यतिबेला सबै मानिसहरू यहीं छन् । क्राइस्टको आत्मा पनि कुनै न कुनै जन्ममा यहीं छ । कोही पनि फर्केर जान सक्दैन । यिनीहरू सबैलाई सद्गति गर्ने एक मात्र शिवबाबा नै हुनुहुन्छ । उहाँ भारतमा नै आउनु हुन्छ । वास्तवमा भक्ति पनि उहाँको नै गर्नुपर्छ, जसले सद्गति दिनु हुन्छ । उहाँ निराकार बाबा त यहाँ हुँदै हुनुहुन्छ । उहाँलाई सधैं माथि नै सम्भेर याद गरिन्छ । कृष्णलाई माथि सम्भइन्छ । अरू सबैलाई यहाँ तल नै याद गरिन्छ । कृष्णलाई पनि यहीं याद गरिन्छ । तिमी बच्चाहरूको हो यथार्थ याद । तिमीले आफूलाई यो देहदेखि अलग आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई कुनै पनि शरीर याद आउनु हुँदैन । यसमा ध्यान अवश्य दिनु छ । तिमीले आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर । बाबाले हामीलाई सारा विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ । सारा समुद्र, सारा धर्ती, सारा आकाशको मालिक बनाउनु हुन्छ । अहिले त कति टुक्रा टुक्रा भएका छन् । एकले अर्कोलाई सीमासम्म आउने दिँदैनन् । वहाँ (सत्ययुगमा) यस्तो कुरा हुँदैन । भगवान त एक मात्र बाबा नै हुनुहुन्छ । यस्तो होइन, सबै बाबा नै बाबा हो । भन्ने पनि गर्छन्— हिन्दू चिनी भाइ-भाइ । हिन्दू मुस्लिम भाइ-भाइ तर अर्थ बुझ्दैनन् । यस्तो कहिल्यै भन्दैनन्— हिन्दू मुस्लिम बहिनी-भाइ । होइन, आत्माहरू सबै आपसमा भाइ-भाइ हुन् । तर यो कुरालाई जान्दैनन् । शास्त्र आदि सुनेर सत्-सत् गरिरहन्छन्, अर्थ केही छैन । वास्तवमा हो असत्य, भुटो । सच खण्डमा साँचो नै साँचो बोलिन्छ । यहाँ भुटो नै भुटो छ । तिमीले कसैलाई भुटो बोल्नुभयो भनेमा

रिसाउँछन् । तिमीले साँचो कुरा बताउँछौ तैपनि गाली गर्न थाल्छन् । अब बाबालाई त तिमी ब्राह्मणले नै जान्दछौ । तिमी बच्चाहरू अहिले दैवीगुण धारण गर्दैछौ । तिमी जान्दछौ— अहिले पाँचै तत्त्वहरू तमोप्रधान छन् । आजकाल मानिसहरू भूतहरूको पनि पूजा गर्छन् । भूतहरूकै याद रहन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भेर म एकलाई याद गर । भूतहरूको याद नगर । गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि बुद्धिको योग बाबासँग मात्र लगाऊ । अब देही अभिमानी बन्नु छ । जति बाबालाई याद गर्छौ विकर्म विनाश हुँदै जान्छ । ज्ञानको तेस्रो नेत्र तिमीलाई मिल्छ ।

अब तिमीलाई विकर्माजीत बन्नु छ । त्यो हो विकर्माजीत संवत् । यो हो विकर्मी संवत् । तिमी योगबलले विकर्महरूमाथि विजय प्राप्त गर्छौ । भारतको योग त प्रख्यात नै छ । मानिसहरूले जानेकै छैनन् । सन्यासीहरू विदेशमा गएर हामी भारतको योग सिकाउन आएका हौं भन्छन्, उनीहरूलाई थाहै छैन यो त हठयोगी हो । उनीहरूले राजयोग सिकाउन सक्दैनन् । तिमी राजऋषि हौ । उनीहरू त हुन् हदका सन्यासी, तिमी हौ बेहदको सन्यासी । रात र दिनको फरक छ । तिमी ब्राह्मणहरूले सिवाय अरू कसैले पनि राजयोग सिकाउन सक्दैन । यी हुन् नयाँ कुरा । नयाँ कसैले बुझ्न सक्दैन, त्यसैले नयाँलाई कहिल्यै पनि प्रवेश गर्ने दिइन्न । यो इन्द्रसभा हो नि । यसबेला सबै मूढ बुद्धि (पत्थर बुद्धि) छन् । सत्ययुगमा तिमी बन्छौ पारस बुद्धि । अहिले हो संगमयुग । बाबाले सिवाय अरू कसैले पनि पत्थरलाई पारस बनाउनु सक्दैन । तिमी यहाँ पारसबुद्धि बन्नको लागि आएका हौ । निश्चय पनि भारत सुनको चरो थियो । यी लक्ष्मी-नारायण विश्वका मालिक थिए । यिनीहरूले पनि कुनै बेला राज्य गर्दथे, यो पनि कसैलाई थाहै छैन । आजभन्दा पाँच हजार वर्ष पहिले यिनीहरूकै राज्य थियो । फेरि यिनीहरू कहाँ गए ? तिमीले बताउन सक्छौ— ८४ जन्म भोग्यौं । अहिले तमोप्रधान बनेका छौं, फेरि बाबाद्वारा सतोप्रधान बनिरहेका छौं, तत्त्वम् । यो ज्ञान बाबा सिवाय अरू कुनै साधु सन्तहरूले दिन सक्दैनन् । त्यो हो भक्ति मार्ग, यो हो ज्ञान मार्ग । तिमी बच्चाहरूसँग जुन राम्रा राम्रा गीतहरू छन् तिनीहरूलाई सुन्यौ भने तिमीहरू रोमान्चित हुनेछौ । खुशीको पारा एकदम चढ्नेछ । फेरि नशा स्थायी पनि रहनु पर्छ । यो हो ज्ञान अमृत । त्यो मदिरा पियो भने नशा चढ्छ । यहाँ यो त हो ज्ञान अमृत । तिम्रो नशा उत्रिनु हुन्न, सधैं चढिरहनुपर्छ । तिमी यी लक्ष्मी-नारायणलाई देखेर कति खुशी हुन्छौ । थाहा छ, हामी श्रीमतद्वारा फेरि श्रेष्ठाचारी बनिरहेका छौं । यहाँ देखेर पनि बुद्धियोग बाबा र वर्सामा लागिहोस् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) विकर्माजीत बन्नको लागि योगबलले विकर्महरूमाथि विजय प्राप्त गर्नु छ । यहाँ देखेर पनि बुद्धियोग बाबा र वर्सामाथि लागिहोस् ।
- २) बाबाको वर्साको पूरा अधिकार प्राप्त गर्नको लागि मातेला बन्नु छ । एक बाबाको श्रीमत अनुसार नै चल्नु छ । बाबा जे सम्भाउनु हुन्छ त्यसलाई बुझेर अरूलाई पनि बुझाउनु छ ।

वरदानः— आफ्नो फरिश्ताको रूपद्वारा गति सद्गतिको प्रसाद बाँड्ने मास्टर गति-सद्गति दाता भव

वर्तमान समय विश्वका अनेक आत्माहरू परिस्थितिको वशमा परेर चिल्लाइरहेछन् । कोही महंगीको कारण, कोही भोकको कारण, कोही तनको रोगको कारण, कोही मनको अशान्तिको कारण... सबैको नजर शान्ति स्तम्भ (टावर अफ पीस) तिर उठिरहेको छ । सबैले हेर्दैछन्— हाहाकारपछि जयजयकार कहिले हुनेछ । त्यसैले अब आफ्नो साकारी फरिश्ताको रूपद्वारा विश्वको दुःख हटाइदेऊ, मास्टर गति-सद्गतिदाता बनेर भक्तहरूलाई गति र सद्गतिको प्रसाद बाँड ।

स्लोगनः— तिमी हिम्मतको एक कदम बढाउँछौ भने बाबाले मदतको हजार कदम बढाउनु हुन्छ ।